

Arrest

nr. 350 164 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2026 met referentnummer 136392.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2024 wordt aan H.M.B., de vermoedelijke echtgenoot van verzoekster (hierna: de referentiepersoon), de vluchtelingenstatus toegekend bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 20 september 2024 diende verzoekster bij de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelde dat zij de echtgenote is van H.M.B.

1.3. Op 19 januari 2026 heeft verweerder de afgifte van dit visum geweigerd.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art.10 §1er, al.1 ,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. [N.S.] geboren op [...]1998 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenoot, dhr. [H.M.B.] geboren in [...]1997 van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België. Overwegende dat er inzake de vermoedelijke huwelijksband een affidavit wordt voorgelegd dd. 12/03/2025 voor een verbintenis die zou zijn afgesloten op 23/05/2018, dat dit document dus maar liefst +-7 jaar na deze verbintenis werd opgesteld,

Overwegende dat een affidavit geen originele huwelijksakte betreft en niet voldoet aan de vereisten van een conforme huwelijksakte. Een affidavit is een verklaring van derden en is op zichzelf geen sluitend bewijs van het bestaan van een rechtsgeldig huwelijk. Immers, de referentiepersoon verklaarde in zijn asielaanvraag dd. 13/11/2023 wel degelijk dat er documenten werden afgeleverd in navolging van dat huwelijk 'maar dat deze nog in Afghanistan liggen'. Dat betrokkene dus geen conforme huwelijksakte voorlegt, ondertekend door de beide echtgenoten, en geen verklaring geeft waarom dit document niet kan worden voorgelegd.

Overwegende dat de informatie op de affidavit zelfs niet consistent is met de informatie in het administratief dossier waardoor de authenticiteit van dit document niet kan worden gegarandeerd. Immers, de referentiepersoon verklaarde op eer en geweten in zijn asielaanvraag dat hij huwde met betrokkene '+- 1 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan'. In diezelfde asielaanvraag geeft de referentiepersoon aan dat hij '+- 1 week voor 15/08/2021' zou zijn vertrokken uit Afghanistan, hetgeen neerkomt op +- begin augustus 2021. Dat dit een aanzienlijk verschil betreft met 23/05/2018, de vermoedelijke huwelijksdatum op de affidavit. Overwegende daarenboven dat hij in diezelfde asielaanvraag niet in staat was om de namen van zijn schoonouders te geven.

Bijgevolg kan, uit het geheel van alle bovenstaande elementen, het voorgelegde document niet weerhouden worden als voldoende bewijs voor de huwelijksband. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op: *“schending van artikel 10 Vw. en de schending van de materiële motiveringsplicht juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel EN gelijkheidsbeginsel”.*

Zij betoogt als volgt:

“De referentiepersoon is een erkende vluchteling en hij kan onmogelijk een officiële huwelijksakte voorleggen.

Verzoeksters heeft een affidavit voorgelegd, die volgens internationaal privaatrecht geen geldig document is om een huwelijksband aan te toen.

Verweerder aanvaardt dit bij de erkende vluchtelingen juist omwille van het feit dat ze geen contact mogen nemen met de lokale autoriteiten.

In deze affidavit leest u dat de gegevens, bv. Voornaam, voornaam, geboortedatum en geboorteplaats van verzoekster identiek is aan de verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn asielaanvraag.

Verzoekster meent daarom de verweerster zich schuldig maakt aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en eveneens van het gelijkheidsbeginsel door in gelijkaardige situatie de visumaanvragen van andere cliënten van verzoeksters raadsman goed te keuren.

Verzoeksters raadsman verwijst naar een recent dossier van een maand gelden met de referentie-nummer:

[...] - dofi ISLAMBAD [...] waarin de DVZ een affidavit in de procedure gezinshereniging binnen 1 jaar na de erkenning als vluchteling - aanvaard heeft.

Verzoekster heeft na de ontvangst van de negatieve beslissing met verweerder contact opgenomen door het volgende te stellen:

Beste,

Ik heb de eer u deze mail te richten als raadsman van mevrouw [N].

Uw dienst heeft een negatieve beslissing genomen gebaseerd op de verklaringen van de referentiepersoon bij de DVZ - tijdens zijn asielaanvraag.

De referentiepersoon heeft toen bij de DVZ niet de waarheid verteld over zijn situatie.

Als bijlage vindt u een kopie van het gehoorverslag van het CGVS waarin de referentiepersoon de waarheid over het moment van zijn vertrek vanuit Afghanistan verteld heeft.

Deze klopt volledig met de opgestelde affidavit.

U weet dat de referentiepersoon een erkende vluchteling is en dat ze geen ander document kan voorleggen dan een affidavit om de huwelijksband aan te tonen.

Ik verzoek u om rekening te houden met deze uitleg en ook met het feit dat de andere gegevens zoals, de naam voornaam leeftijd van haar echtgenote volledig klopt.

Zou u op basis van deze elementen uw beslissing willen herzien?

Ik zal u dankbaar zijn mocht u dit voor 15.02.2026 doen.

Dit om de kans bij de RVV niet te verliezen, indien u mijn verzoek niet inwilligt.

Met vriendelijke groeten,

Sakhi Mir-Baz

Advocaat - Lawyer

(stuk 2 en 3 een kopie van de mail en de stukken)

Verweerster heeft geen antwoord gegeven.

Verzoekster meent dat verweerster nagelaten heeft om de verklaringen van verzoekster bij de DVZ en het CGVS te lezen.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel - gelijkheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is."

3.2. Zoals uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing, worden de visumaanvraag in casu "onderzocht overeenkomstig artikel 10, [...] zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025." Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidde op dat moment als volgt:

"§1.Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; [...]"

3.3. De bestreden beslissing kan worden beschouwd als steunende op 3 motieven met 1 submotief binnen een hoofdmotief:

(Hoofdmotief) A. Overwegende dat een affidavit geen originele huwelijksakte betreft en niet voldoet aan de vereisten van een conforme huwelijksakte. Een affidavit is een verklaring van derden en is op zichzelf geen sluitend bewijs van het bestaan van een rechtsgeldig huwelijk.

(Submotief) a.1. Overwegende dat de informatie op de affidavit zelfs niet consistent is met de informatie in het administratief dossier waardoor de authenticiteit van dit document niet kan worden gegarandeerd. Immers, de referentiepersoon verklaarde op eer en geweten in zijn asielaanvraag dat hij huwde met betrokkene '+- 1 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan'. In diezelfde asielaanvraag geeft de referentiepersoon aan dat hij '+- 1 week voor 15/08/2021' zou zijn vertrokken uit Afghanistan, wat neerkomt op +- begin augustus 2021. Dat dit een aanzienlijk verschil betreft met 23 mei 2018, de vermoedelijke huwelijksdatum op de affidavit.

(Motief) b. De referentiepersoon verklaarde in zijn asielaanvraag van 13 november 2023 wel degelijk dat er documenten werden afgeleverd in navolging van dat huwelijk 'maar dat deze nog in Afghanistan liggen'. Dat betrokkene dus geen conforme huwelijksakte voorlegt, ondertekend door de beide echtgenoten, en geen verklaring geeft waarom dit document niet kan worden voorgelegd.

(Motief) c. Overwegende daarenboven dat de referentiepersoon in diezelfde asielaanvraag niet in staat was om de namen van zijn schoonouders te geven

3.4. Voor wat betreft motief a.1. kan verzoekster blijkens stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift (een kopie van het gehoorverslag van het CG) worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rekening houdt met de rechtzetting (in tempore non suspecto) door de referentiepersoon van zijn vertrekdatum uit Afghanistan tijdens zijn gehoor bij het CG op 17 juli 2024. Hij heeft namelijk bij de aanvang van het gehoor opgeworpen dat hij uit Afghanistan is vertrokken in oktober 2018 en dus niet in 2021 zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Echter, daargelaten de vraag hoe verweerder op de hoogte had kunnen zijn van het gehoorverslag bij het CG dat hem niet aanbelangt en dat zich ook niet in het administratief dossier bevindt, betwist verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat deze referentiepersoon verklaard heeft "+- 1 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan" te zijn gehuwd. Dit vindt alleszins steun in rubriek 16 van de "Verklaring DVZ" van 13 november 2023 die zich in het administratief dossier bevindt. Deze verklaring van de referentiepersoon rijmt echter niet met "23/05/2018, de vermoedelijke huwelijksdatum op de affidavit". Immers houdt de door de referentiepersoon rechtgezettedate vertrekdatum gecombineerd met diens verklaring gehuwd te zijn "+- 1 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan" in dat hij +/- zou zijn getrouwd in september 2018

3.5. Zelfs indien submotief a.1. niet overleind zou blijven omdat het deels foutief is, kan deze vaststelling niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers brengt verzoekster zoals hierna blijkt, geen gegronde kritiek aan voor hoofdmotief A, noch voor de motieven b en c.

3.6. Voor wat betreft hoofdmotief A werpt verzoekster in eerste instantie op dat de affidavit gegevens bevat die identiek zijn aan de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd tijdens zijn asielpcedure. De Raad ziet niet in hoe dit motief A aan het wankelen kan brengen. Immers ontkent verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat een affidavit een loutere verklaring van derden is. Zij kunnen op 12 maart 2025, zijnde 7 jaar na het huwelijk van verzoekster met de referentiepersoon, om het even wat verklaren en dit afstemmen op wat verzoeker tijdens de asielpcedure heeft verklaard.

In tweede instantie werpt verzoekster op dat het een schending van het gelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is "door in gelijkaardige situatie de visumaanvragen van andere cliënten van verzoeksters raadsman goed te keuren". Verzoekster verwijst naar een referentienummer waarbij verweerder

een affidavit voor iemand anders in de procedure gezinshereniging binnen één jaar na de erkenning als vluchteling zou hebben aanvaard. Verweerder zou dit volgens verzoekster namelijk accepteren voor erkende vluchtelingen *“juist omwille van het feit dat ze geen contact mogen nemen met de lokale autoriteiten”*.

De Raad kan verzoekster echter niet volgen. Er kan maar sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Door louter een referentienummer te geven van een visumaanvraag die zou zijn goedgekeurd op grond van een affidavit in andermans zaak, zonder de ondersteunende feitelijke gegevens mee te geven, kan de Raad niet tot de conclusie komen dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat hij geen toegang heeft tot de databank van de Dienst Vreemdelingenzaken die betrekking heeft op goedgekeurde visumaanvragen.

3.7. Voor wat betreft motief b werpt verzoekster op dat zij *“onmogelijk”* een officiële huwelijksakte kan voorleggen. Hiermee weerlegt zij echter niet de vaststelling in de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt b. Dit motief blijft derhalve overeind.

3.8. Verzoekster brengt niets in tegen motief c, waardoor het ook overeind blijft.

3.9. Voor de volledigheid stelt de Raad nog vast dat verweerder niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de e-mail van de raadsman van verzoekster die hij verstuurd heeft naar verweerder *“na de ontvangst van de negatieve beslissing”*.

Het enig middel is derhalve niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA